

българските крепости.

е о ф и л - Ти говориш пред Теофил, сина на Никифор Каламодиос.

Знаеш ли какво означава това име?

а л о я н - Наверно зад него се крие някакво приказно богатство.

е о ф и л - Моят баща би могъл да измоли за тебе повече свобода от императора. Ако той рече - можеш да ходиш където пожелаеш.

а л о я н - Само не извън ^{територията} очертаванията на града. Позлатена клетка!

е о ф и л - Княже!

Приближава Адриан.

д р и а н - С какво толкова варварският княз е ядосал кроткия Теофил?

а л о я н - Бие ме наричате варварин! А вие какви сте? Говорите гръцки, но в жилите ви не тече нито капка от елинското ^{племе} наричате се ромеи, а само носите името на великата империя.

А д р и а н - Дръзки са словата ти, княже, но нека забравим случката. Аз ме търся из целия град, за да ти известя, че василевса те кани тази вечер на приема, който ще се даде в чест на венгарския посланик.

Т е о ф и л - Белики боже, това е голяма чест за теб. Самият аз съм ходил на такива ^{само}приеми четири пъти.

К а л о я н - Благодаря.

И Калоян бързо се отдалечава. ^{Неда мина през еркера}

А д р и а н - Не го изпускай от очите си. Боди го където пожелае, но го пази от срещи с непознати лица. Остави тялото му свободно, но изкусно забулвай душата му с вълшебствата на нашия град.

Т е о ф и л - Но разкоша не му прави никакво впечатление.